

Publicerad 2010-09-12 12:46 av Veronic@

En gammal dikt som ja hittade i mina gömmor

Packar min ryggsäck

Packar väskan, ger mig i väg på min resa.

Lämnar övergivenheten vid dörren, tomheten låter jag ligga kvar i sängen.

Rastlösheten låter jag följa min resa och packar ner den i väskan, men allra längst ner.

Blåögdheten funderar jag över en stund, den må hända följer mig genom hela livet - vare sig jag tillåter eller ej.

Den eviga tokiga empatin verkar vilja etsa sig kvar och tillsammans med blåögdheten har den byggt sitt bo. De har sedan lång, lång tid haft möjlighet att lära känna varandra och går nu mera hand i hand.

Sårbarheten vill jag aldrig mera behöva se i ögat, allt för blöta tårar har förspillts.

Packar min ryggsäck, stänger sakta dörren bakom mig, bestämt mig för att inte blicka bakåt.

Så här vill jag leva mitt liv nu, aldrig mera känna att du lilla människa tär på mina krafter.

Tär på livsglöden, på glädjen som så stor har funnits men som råkat tappa bort sig själv någonstans efter vägen.

Packar min ryggsäck, trött på att alltid finnas till hands, vem finns för mig?

Skyldigheterna självklart, men lusten att vilja kunna andas fritt är så stor, större än ja själv förstått.

Sårad har jag blivit då blåögdheten stått framför mig på vägen, genom sökande har ja rest ifrån hållplats till hållplats.

Öppnar dörren, stänger den efter mig, låser och går. . .

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Veronic@ med Poeter.se id #34662 innehar upphovsrätten